

Уважаеми другари и другарки,

На 9.IX.1944 г. в историческото развитие на българския народ настъпи коренен прелом, който рени неговото социално, економическо и културно бъдеще за столетия: воден от своята желязна и непоколебима Комунистическа партия, която успя да обедини всички прогресивни сили в страната, и при неопенимата морална и политическа подкрепа на Съветския съюз, който водеше гигантска война в защита на свободата и достойнството на цялото човечество, българският народ се вдигна на въстание, сийкна кървавата монархо-фашистка власт и, ставийки господар на съдбата си, тръгна по пътя на една велика човешка идея - идеята на комунизма.

Двадесет години изминаха от тогава. Това е миг за мащабите на историята и вечността. Но дори този миг е достатъчен за нашето поколение да бъде свидетел как се осъществява една от общите закономерности на диалектичното развитие: на колкото по-висш стадий се намира битието, с толкова по-ускорен темп се осъществява неговото по-нататъшно развитие. Освен необозримо-то богатство от вече осъществени и от бъдещи неподозарани още форми на духовно и материално развитие, освен дълбокия патос на хуманизма и вярата в силите на човека, комунистическата идея съдържа и динамичния устрем към бъдещето, който е подържал и ще подържа винаги търсеия човешки дух безсмъртен, млад и емоционално приповдигнат.

С тази малко абстрактна мисъл за безсмъртието и младостта на духа аз искам да отдам нашата дълбока и заслужена почит на онези наши другари, вече мъртви или за частие още живи и бодрни, които през тежките дни на монархофашизма се бориха неотстъпно